

ASANSÖR

Demet Sancı Uzun

■ Ağır ağır hareket eden ayaklarını geçti bir çift aceleci ayak. “7-8-9-#”. Aceleci ayakların minik parmakları tuşlara basarken beyni her defasında bu rakamları tekrarlıyordu: -7-8-9-#, 7-8-9-#...- Kafasını kaldırdığında kendisi için sonuna kadar açılmış kapının yanında bir çift sevgi dolu göz gördü. Bu gözler de olmasa dünyanın hiçbir kapısı geçmeye değmezdi.

Omuzundaki yükleri silkeleyip sırtındaki küfeye düşürdü. Mutlulukla(!):

- Teşekkür ederim efendim, *open the door, please*, dedi.

Bugün öğrendiklerini tekrar etsin diyeydi bu son cümle. Aceleci ayakların çok da keskin bir zekâsı vardı. Minicik parmaklar asansörün kapısını açarken bir dağ pınarı gibi ferahlatan dudaklarından bir cümle döküldü:

- Anne, bugün babamın sesini duydum.

Düşündü, sabah o uyanmadan galeride şöyle bir dolanmıştı.

- Evet, sabah babanın bir videosunu izledim. Onu duymuş olmalısın.

- Hayır, namaz kılariken duydum.

- Öyle mi? Ne dedi baban?

- Benim okuduğum duaları okudu benimle.

Aydınlandı birden asansör, büyüdü, kocaman oldu.

- Gerçekten mi? Çok sevindim.

Sarıldı narin vücuduna, saçlarını koklayarak öptü. O anda üç kişi oldular asansör yolcuları. Yanı başında hissetti kocasını. Kapı açılacak, birileri yakalayacakmış gibi hızla öptü göğsünü. Oraya yetişebiliyordu ancak. Dağ gibiydi kocası. Eğildi, baktı gözleri sevgiyle. Öyle

duyumsadı. Burnunun ucuna dokundu gayriihtiyari. Böyle her kaçamak öpücükte göğsüne çarpardı çünkü. Acısa da acımasa da ovalardı. Çünkü bu dağ gibi adam merhamet yüklü bir yürek taşırdı. Ufacık bedenlerinde taş yürekler taşıyan adamlardan değildi.

Acıttın yine, deyip başparmağıyla dokunur ya da bir buse kondururdu acıyan yaraya. Sonra kolunun altına alır, sarar sarmalardı. O da kollarını kocasına öyle bir dolardı ki, bu koku, bu yumuşaklık, bu ısı... Bu an dónsa, biz dónsak, başka bir an olmasa diye dua ederdi. Çünkü bu kolun altında fırtınalara gebe bir okyanusun kıyısındaki limanda gibi hissederdi. Dışarıda ne olursa olsun, bu asansöre onunla binen bu kollar oldukça güvenderdi.

Burnuna dokundu yeniden. Bu sefer gerçekten acımişti. Burnunun ta direği sızlamıştı. Göz kapaklarına iki damla yaş dayandı. Ağlayamadı. Ağlamak özgülüktü. O ise bir çift iri gözün esaretindeydi. Yutkundu. Gözyaşları boğazını yaka yaka indi aşağı, yüreğini tutuşturdu, ciğerini köz etti, midesine oturdu.

- Cennete gitmişsin kızım.

- Ama olmaz ki! Cennete burada gidilmez.

Oysa şu an tam tamına cennetteydiler. Dünyada cennetten hazlar tatmayan bir nefis, öte dünyanın mutluluklarına nasıl ikna olur ki!

- Sen gidersin kızım, çünkü aramızda cennete en yakın sensin.

Sorgulayan gözlere kocaman bir mutluluk yerleşti. Zemin ışıık, zaman sonsuzdu. Bir sarsıntı duyana kadar. Asansör son bir hareketle yerleşince, sabah kızının dediğini yapmadığına pişman oldu.

- Sekiz yaşına geldim, hâlâ yedinci katta oturuyoruz.

Evet, sekizinci kata taşınmış olsalardı bu mutluluk bir kat daha uzayacaktı. Minicik parmaklar asansörün kapısını açınca bir boşluğa düşen yüreği hop etti. Acaba yalan mı söylemişti? Yok... Kızı ya cennete gitmişti ya da cennetten bir ses duymuştu. Babasının hasretiyle yanan bir yetim yüreğe "Cennet nedir?" diye sorsalar cevabı başka ne olabilirdi?